

Elbet Bir Gün

İtiraf etmeliyim ki son zamanlarda böyle bir kitabı tek solukta elimden bırakmaksızın okuyup bitirmemiştim. Kendimden çok şey bulmam buna en büyük sebep galiba. Kitabın sayfalarında dolaşırken kâh **Mehmet Dağcı** Albayım ile birlikte durdum sahnenin kenarında, kâh onun öğütlerini dinledim, kâh kendi hayatımdan kesitleri yaşadım birer birer.

Onunla Yahyalı'daki okulunun sıralarına beraber oturdum, dersi dinlerken yüzündeki kararlılığı gördüm. Anne ve babasının ayrılışına şahit oldum, kırıldım... Babaannesinin sabahları yaptığı sıcak bazlamanın kokusu burnumda idi ama bazlamayı torunun eline verirken katıksız okula göndermek zorunda kalışı yara oldu yüreğimde. Ayakkabımı o küçücük çocuğa boyatmak istedim, elleri soğuktan morarmış, ama ekmek parası için koşturan o küçük çocuğa... Sonrasında da cebimdeki tüm parayı kucağına boca etmek geçti gönlümden. Sınava azimle hazırlanmak isteyen, bu istekten arkadaşlarının da mahrum kalmaması için onları da çalıştıran, çabalayan çocuğun gözlerinin içine baktım. Hayatının her aşamasında zorluklarla karşılaşan, ama yılmayan azimle daha ne yapabilirim diyen bir genç duruyordu yanımda, tam da Deniz Harp Okulu'nun kapısında. Bir Boğaziçi'ne, ODTÜ'ye gitmek varken; vatani, millet uğruna Deniz Harp Okulu'nu seçen bir genç. Başını okşamak geldi içimden, okşadım. Bu vatana da senin gibi bir evlat yakışır deyiverdim hem de. Kara Harp Okulu koridorlarının tozunu yıllarca yutmuş, Harbiyelilerin birbirlerine bazen hayatı dar etmelerine, Komutanların kaprisleri için alttakilerin ezilmelerine, liyakatsizlerin liyakat sahibi gibi gösterilmelerine tanık olmuş bir öğretmen olarak, liseden sonra Deniz Harp Okulu'na giden Mehmet'e; adaletsizliklere, baskılara boyun eğme, ümitsizliğe kapılma diye haykırmak geçti içimden. Bir gün gelecek o adaletsizliği yapanların yerinde sen oturacak ve doğruyu göstereceksin diye kulağına fısıldadım. Kurasının çekilmesine bir gün kala, derece ile mezun olan o teğmen ile yatakhane de idim. İstedığı yere tayin olabileceken arkadaşlarını kendisinin önüne koyması idi boğazımda düğümlenen. Nasıl olabilirdi, mümkün mü idi böyle bir insanın var oluşu? Ama vardı işte, isteğinden vazgeçişine şahit oldum. Hatice Hanım'a olan sevgisine hayran kaldım. Hayatın, O'na en yakışan insanı karşısına çıkartması idi en büyük sevincim. Hâli ve duruşu, o güne kadar tüm işlerini halletmek için yazdığı ısrarlı dilekçeler gibi bir dilekçe idi ve Allah da O'na, O'nun gibi olan Hatice Hanım'ı vermişti. Düğünlerini kenardan izledim, gözlerindeki parlıtaya tanık oldum. Gemisindeki kamarasındaydım, gece yarısı olmuş, günün yorgunluğuna inat çalışan Üsteğmen önümde oturuyordu. Oracığa oturayım dedim... Oturamadım! Yer yoktu o küçücük kamarada. Hadi Mehmet, yat artık çok geç oldu deyiverirdim dedim, kıyamadım... Çalışması kendisi için değildi, o çok sevdiği vatani, milleti içindi. Biliyordu ki! Kendisi iyi olursa bu işler işte o zaman düzelirdi, bu kirli düzen işte o zaman biterdi. Oğlu Fatih

doğduğunda ben de sevindim, hastalığını öğrendiğimde kahroldum. O çocuk idi onların hayatlarına sevinç, neşe katan... Tıpkı diğer çocukları Hakan ve Nilgün gibi. Çocuklarına sarılırken ben de hepsine sarıldım. Deniz Kuvvetlerinde liyakatsizlerin elinde derbeder olmuş bir kamp dağıtım sistemini tutup kaldırışına şahit oldum. Köhneleşmiş sistemin kaymağını yiyen bir meslektaşının telefonuna ben çıktım, adalet dediğin başkalarında güç alıp haksızlık yapmak değildir, muhteris ve muktedirlere inat hakkı, hak edene teslim etmektir deyip telefonu yüzüne kapattım. ABD’de yüksek lisans yapan ama yaparken de geriden gelecek olanları düşünen genç ile beraber çalıştım kütüphanede gece yarılarna kadar. Sonra yüksek rakamlı iş tekliflerini elinin tersiyle iten ve ülkesine geri dönmeyi tercih eden o gencin yanında oturdum uçağın içinde geri dönüş yolculuğunda. İçim rahattı, vatanım böyle gençlere emanet diye. Meslek hayatının hangi aşamasını okusam, ailece gösterilen ciddi fedakârlık, kendini hırpalarcasına bir çalışkanlık ve sonrasında gelen başarılarla dolu bir ömür. Hem de onun hızını kesmeye çalışanlara inat bir gayret. Sanki tek başına belinden bir ip ile arkada koca bir uçağı çekmeye çalışan güçlü kuvvetli insan manzaralarından birini seyrettim. Bir yandan, kendinden olmayanları ötekileştiren kifayetsiz muhterislerin ortasında ilerlemesi, ama onlar istemeseler de belki de zorla taktirlerini kazanmayı başarmış ve her şeye inat adını tarihe tırnakları ile kazıdığıydı gözlerimi yaşartan.

Kitap aslında iki ayrı zeminde ilerleyen bir yapıda örgütlenmiş. Bu iki anlatımın harmanlaması mükemmel bir kurguyu gözler önüne seriyor. İlk bölüm, Mehmet Albayımın çocukluğundan itibaren yürüdüğü zorlu yolları anlatıyor. İkinci paralelde ise O’nun, ailesi ile birlikte 15 Temmuz’dan sonra dibe vuran hayati ile Amazon’da sayılı yöneticilerden biri olmaya varan macerası. Cümlemin sonunda **Amazon’da sayılı yöneticilerden biri** kelimelerini okuyunca bu ikinci bölümün ilkinde nazaran daha kolay olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Bu bölümü okurken, benimle birlikte Türkiye’deki farklı mesleklerden yüzbinlerin yaşadığı trajediyi bir kez daha ruhumda hissettim. Hayatların dibe vurmasından sonra tekrardan ayağa kalkılabileceğine şahit oldum. Yeter ki umudun yitirilmemesi idi kulağıma bu sefer Mehmet Albayımın fısıldadığı. Ve bu paralelde yine karelerin içinde idim ancak bu sefer Mehmet Albayım bana sesleniyordu. 15 Temmuz’dan sonra başlatılan cadı avından o da nasibini alıp Türk Silahlı Kuvvetlerindeki görevinden ihraç olduğunda ise masasına ilk koşup üzüntülerini bildiren farklı milletlerden subaylardı. Biz senin suçsuzluğuna inanıyoruz, geçecek bu günler diye teselli veriyorlardı. Bir Türk subayının yurt dışında ülkesini nasıl zirvede başka milletlerden insanların sevgisini kazanarak temsil ettiğine tanık oldum. Öyle ki, bir Alman subayının eşi, onların evini paspaslıyordu, başka milletten bir subayın eşi ise eşyalarını taşımalarında yardımcı oluyordu. O anda bana dönüp şöyle dedi Mehmet Albayım, Serkan! Önce İNSAN olursan, elbet karşılığını görürsün. Evinin kapılarını yurt dışındaki görev süresince herkese koşulsuz

şartsız açmıştı. Ya sonrası? Sonrasında ayakta kalma çabaları! UBER ile başlayan, Amazon'da bir şeyler satmak ile devam eden zorlu ama kazanılan her helal kuruşun sevincini yaşayarak geçirilen günler. Kıt kanaat geçim derdi ama aile ile birlikte olmanın verdiği tarifsiz huzur. Ve Amazon'a giriş... İşte tam da burada şuna şahit oldum: Mehmet Albayım gibi insanların kıymeti zamanında bilinmedi maalesef, niye mi? Amazonda bu kalibrede insanların 5 senede üst düzey yöneticiliğe kadar tırmandığını gösterdi bize Mehmet Albayım. Yıllarca Türk Silahlı Kuvvetlerinde ayağı kaydırılmaya çalışılan Anadolu'nun bağrından çıkan vatan evlatları idi bu insanlar... Türlü türlü engellemelere rağmen gene de önemli noktalara gelmişlerdi ama ya Hakkaniyetli bir kurumda olsalardı ne olurdu sorusunun canlı cevabı idi O.

Onunla NATO Karargâhı'nda 15 Temmuz'dan sonra hayatının bir anda elinden alınması ile yıkıldım. O gün; haksızlığa uğrayan sadece Mehmet Albayım dersek az bile söylemiş oluruz herhalde. Bu sadece buzdağının görünen kısmı. Bu kitap bize gösteriyor ki, o gün haksızlığa uğrayan, O'nu, o güne getiren herkes idi. Babaannesinin emekleri, babasının çabaları, Vahit Hocasının gayretleri, kayınvalidesi ve kayınpederinin fedakârlıkları, Hatice Hanım'ın sabrı ve onu tutup kaldıran bir milletin tüm varlığı, yerle bir edildi. Bir Mehmet kolay mı yetişiyor anlatıyor bu kitap aslında. Böyle donanımlı insanlar ve onları bugünlere getiren milyonlarca insanın emeği harcandı o geceden sonra. Israrla da harcanmaya devam ediyor.

Yine, **Mehmet Dağcı** Albayımın **"Henüz Değil-Elbet Bir Gün"** isimli kitabındaki ifadelerini buraya bırakayım: **"Yıllarca süren onca emek, çekilen onca çile, büyük fedakârlıklar ve büyük hayaller, rejimin kirli hayalleri ile heba edilmişti"**. Bu hayat serencamesinin bir benzerine sahip binler şimdilerde hapiste, dışarıda ya da yurt dışında ölüme terk edildi. Ama, bu kitap bize şunu gösteriyor ki; bu insanlar nerede olurlarsa olsunlar, eldeki imkanlar nispetinde kendi ayakları üzerinde durmasını biliyorlar. Tıpkı geçmişlerinde birçok kez düştükten sonra ayağa kalktıkları gibi, yine başları dik doğrulup hayatlarına devam ediyorlar. Bugünler geçecek ama bu yapılan işkenceler, zulümler, milyonların emeklerinin bir kalemde harcanması unutulmayacak. Zaman yine öğretmenliğini yapacak ve bu yaşananlar birer kahramanlık olarak anlatılacak.

Serkan Gümüş